

Στις άλλες σελίδες:

- ΣΤΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
- ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ
- ΛΑΪΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ
- ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ
- ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΙΣΧΡΩΝ ΘΕΑΜΑΤΩΝ

Η ΔΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ

ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Για τρίτη κατά συνέχεια χρονιά η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ συζήτησε το Κυπριακό.

Για τρίτη κατά συνέχεια χρονιά κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα. Ότι η κατοχή της Κύπρου συνεχίζεται και ότι επείγει η εφαρμογή των ψηφισμάτων.

Για τρίτη κατά συνέχεια χρονιά οι 200.000 πρόσφυγες βρίσκονται μακριά από τα σπίτια τους, οι άνεργοι εργάτες ξενητεύονται για να ζητήσουν δουλειά αλλού, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων πέφτει συνεχώς και τα τουρκικά στρατεύματα δεν έχουν αφήσει ελεύθερο ούτε εκατοστό του κυπριακού εδάφους.

Το πιο σπουδαίο όμως είναι ότι το νέο ψήφισμα μας βρίσκει δίχως πρόγραμμα αγώνα, δίχως να μπορούμε στην πορεία που θα μας οδηγήσει στην λευτεριά.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

Όπωςδήποτε, αν το ψήφισμα μπορούσε να εφαρμοστεί αυτόματα, δεν θα είχαμε κανένα πρόβλημα. Η Κύπρος θα αποκοτούσε τη λευτεριά της και οι πρόσφυγες θα γύριζαν στα σπίτια τους. Τότε δικαιολογημένα θα ρίχναμε όλο το βάρος στον ΟΗΕ, δικαιολογημένα θα πανηγυρίζαμε για το αποτέλεσμα.

Η ιστορία μας, καθώς και η ιστορία όλων των λαών που αγωνίζονται ή αγωνίστηκαν ενάντια στον ιμπεριαλισμό (Βιετνάμ, Άγκολα, Παλαιστίνιοι, Μοζαμβίκη Ροδεσία — Ζιμπάμπουε κλπ.), μας δείχνει ότι τέτοια ψηφίσματα μένουν στα χαρτιά αν περιμένουμε από τον ΟΗΕ να τα εφαρμόσει.

Ο λόγος δεν βρίσκεται στην κακή θέληση της πλειοψηφίας των μελών του ΟΗΕ, αλλά στο γεγονός ότι τα συμφέροντα είναι ο παράγοντας που καθορίζει την στάση του ιμπεριαλισμού.

Ο ιμπεριαλισμός δεν υπακούει σε ψηφίσματα αλλά στην στυγνή γλώσσα των συμφερόντων του.

Η σημασία του ψηφίσματος δεν είναι στο ότι θα μας απελευθερώσει τον τόπο μας — δεν πρέπει να έχουμε τέτοιες ψευδαισθήσεις — αλλά στο ότι μεταφέρει το Κυπριακό έξω από τα στεγανά πλαίσια του ΝΑΤΟ και δίνει στους συμμάχους μας τα πλαίσια στα οποία θα παλέψουν για να μας βοηθήσουν.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ο μόνος τρόπος για να απελευθερώσουμε την Κύπρο, είναι ένας αγώνας από μας τους ίδιους, που να παίρνει τις κατάλληλες μορφές ανάλογα με τις συνθήκες που επικρατούν, τον συσχετισμό δυνάμεων, την υποστήριξη των συμμάχων μας, και τις αντιθέσεις που έρχονται στην επιφάνεια και επηρεάζουν το πρόβλημά μας.

Ο αγώνας αυτός πρέπει να είναι προγραμματισμένος και συνεχής. Να συνδεθεί με τον αγώνα

Του Σοφοκλή Ρούσου

των Τουρκοκυπρίων, Έλλήνων και Τούρκων εργαζομένων και τα γειτονικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα. Δεν μπορούμε όμως να εμπιστευθούμε την ηγεσία τέτοιου αγώνα στην άρχουσα τάξη, την οικονομική ολιγαρχία, γιατί η στάση τους καθορίζεται από τα στενά ταξικά τους συμφέροντα. Ειδικά στην Κύπρο τα συμφέροντα της πύθ δυνατής μερίδας της άρχουσας τάξης είναι δεμένα με τον ιμπεριαλισμό.

Γι' αυτό η ηγεσία του αγώνα πρέπει να είναι η εργατική τάξη, μέσω των οργανώσεών της και των οργάνων που θα δημιουργηθούν από τις ανάγκες του αγώνα.

Η ΑΡΧΟΥΣΙΑ ΤΑΞΗ

Σήμερα κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η ηγεσία του αγώνα βρίσκεται στην εργατική τάξη. Αντίθετα βρίσκεται στον έλεγχο των κεφαλαιοκρατών, γι' αυτό και βρισκόμαστε στο σημερινό στάδιο, γι' αυτό και δεν κάναμε ούτε βήμα πρόδου.

Η άρχουσα τάξη λόγω της φύσης της — οικονομική σύνδεση με τον ιμπεριαλισμό — και των συμφερόντων της, δεν μπορεί και δεν θέλει να πραγματοποιήσει κανένα αγώνα.

Η τάξη αυτή είναι τα ίδια άτομα που μας εκμεταλλεύονται στη βουλεία, που κερδοσκοπούν με το ανέθασμα των τιμών και που έχουν τον έλεγχο των μέσων μαζικής επικοινωνίας και του κράτους.

Η τάξη αυτή έχει τον έλεγχο του αγώνα σήμερα γι' αυτό και η σημερινή κατάντια μας. Γι' αυτό το λόγο υπερτονίζουν η άπορριπτον εντελώς την σημασία του ΟΗΕ, για να τραβούν την προσοχή μας από τον μοναδικό δρόμο Τον λαϊκό αγώνα.

ΑΜΕΣΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Μέχρι σήμερα δεν έχουμε κάνει βήμα πρόδου. Αν συνεχίσουμε με την ίδια τακτική ο επόμενος Νιόβρης θα μας βρει, στην καλύτερη περίπτωση, με τον ίδιο αριθμό προσφύγων, το ίδιο ποσοστό της Κύπρου υπό κατοχή και ένα ακόμη ψήφισμα.

Πρέπει εμείς οι ίδιοι να παλέψουμε για να μπούμε στην πορεία που θα μας οδηγήσει στη λευτεριά.

Τά άμεσα καθήκοντα που μπαίνουν μπροστά μας είναι να αγωνιστούμε για:

- α) Δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής και άμυντική θωράκιση για να μπορέσουμε να υπερασπίσουμε το τί έχουμε τόσο από τον στρατό των Τούρκων κεφαλαιοκρατών όσο και από τους εσωτερικούς εχθρούς του λαού.
- β) Κρατικοποίηση των βασικών οικονομικών μονάδων — τράπεζες, ασφάλειες, μεταλλεία, πετρελαιοειδή, για να εξυπηρετεί η οικονομία τις ανάγκες του αγώνα και όχι τα κέρδη των λίγων. Έπίσης για σχεδιασμό της οικονομίας.
- γ) Αύξηση στα μισθοκάματα, καθορισμό μίνιμουμ μισθών και τέρμα στην άμεργια για να μπορέσουμε να αντξουμε στις δυσκολίες που θα περάσουμε στην πορεία του αγώνα μας, για να μην σπρωχτούμε να ξενητεύουμε για να βρούμε δουλειά ή μισθό που να ικανοποιεί τις ανάγκες μας.

Τη στιγμή που κερδίσαμε το ψήφισμα οι ξεριζωμένοι Κυπρίων συνεχίζονται και...

...Οι άνεργοι εργάτες ξενητεύονται

σοσιαλιστική

εκφραση

ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

Οι εργαζόμενοι αναμένουν, την περίοδο αυτή, με αγωνία τ' αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων των συνδικαλιστικών οργανώσεων, της κυβέρνησης και της εργοδοσίας σχετικά με το καυτό θέμα της αναπροσαρμογής των μισθών. Αφού οι εργαζόμενοι πλήρως σχεδόν ολοκληρωτικά τα συνεπακόλουθα της τουρκικής εισβολής, ξανακαλούνται τώρα βασικά από την εργοδοσία, να επιδείξουν «πνεύμα καλής θέλησης», «συνετή και υπεύθυνη» στάση κ.λ.π.

Όλοι, όμως, οι Κύπριοι γνωρίζουν πως τα μεροκάματα δεν μπορούν να παραμείνουν στα σημερινά τους επίπεδα, για τον απλούστατο λόγο πως οι εργαζόμενοι δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν αυτή την κατάσταση. Έτσι η εργοδοσία προσπαθεί να ξεφύγει δίνοντας μικρές αύξήσεις, που βέβαια θα εξαφανιστούν σε λίγους μήνες από την άνοδο των τιμών.

Το αίτημα της εργατικής τάξης σήμερα είναι η επιστροφή στα προπραξικοπηματικά επίπεδα μισθοδοσίας — και όχι βέβαια στην τότε ονομαστική αξία των μισθών αλλά στην πραγματική.

Η εργατική τάξη θ' αγωνιστεί, γιατί δεν μπορεί πια ν' αντέξει την εκμετάλλευση αλλά ούτε και την κοροϊδία.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΤΟΧΗΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΕΣ ΖΩΝΕΣ

Τα κατοχικά στρατεύματα συνεχίζουν τις επεκτατικές τους προσπάθειες στην νεκρή ζώνη της Αύλωνας από καιρό, και πρόσφατα, επίσης, στις περιοχές Καϊμακλίου — Σοπάζ. Αποτέλεσμα οι παρενοχλήσεις και το αίσθημα ανασφάλειας του πληθυσμού που ζει κοντά στη γραμμή αντιπαράταξης.

Τούτα τα γεγονότα επιβεβαιώνουν για μία ακόμη φορά την αναγκαιότητα της άμυντικής θωράκισης και τον έξοπλισμό του λαού στα πλαίσια μιας λαϊκής πολιτοφυλακής. Η διοργάνωση μιας τέτοιας πολιτοφυλακής θα πρέπει ν' αρχίσει, άμεσα, τουλάχιστο στα άκρικοι μέρη. Οι κάτοικοι των άκρικών περιοχών θα πρέπει να διεκδικήσουν το αίτημά τους για την δημιουργία της πολιτοφυλακής και τον άμεσο έξοπλισμό της.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΒΕΤΟ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Για πέμπτη κατά συνέχεια φορά ο Αμερικάνος αντιπρόσωπος στα Ηνωμένα Έθνη άσκησε το βέτο και έτσι εμπόδισε το Βιετνάμ να γίνει μέλος του Ο.Η.Ε.

Ο λόγος που άσκησε το βέτο είναι διότι το Βιετνάμ δεν δίδει στοιχεία για τη τύχη των Αμερικάνων αγνοουμένων στο πόλεμο του Βιετνάμ.

Όταν όμως συζητιόταν το Κυπριακό οι Αμερικάνοι ψήφισαν έναντιον μας κι' ως υπάρχουν τόσοι Κύπριοι αγνοούμενοι, κι' άλλες τόσες οικογένειες που υποφέρουν στην Κύπρο. Έξ αιτίας του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των πληρεξουσίων του.

Τι όμως δείχνει αυτή η στάση των Αμερικάνων σε τούτη την περίπτωση;

Δείχνει το πραγματικό πρόσωπο της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής που δεν μπορεί να αλλάξει καθόλου ούτε κι' αν ακόμα έχει αλλάξει πρόεδρος. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση Αμερικάνων Εργατικών ηγετών, που λένε ξεκάθαρα ότι τίποτε δεν άλλαξε στον Λευκό Οίκο παρά μόνο ο ένοικος που θα ονομάζεται Κάρτερ.

Έτσι και στην περίπτωση του Βιετνάμ, έτσι και στην περίπτωση της Κύπρου, έτσι και στην περίπτωση οποιασδήποτε άλλης χώρας οι Αμερικάνοι όχι μόνον θα ψηφίζουν έναντιον μας αλλά και συνειδητά θα απεργάζονται την καταστροφή μας αν αυτή φυσικά συμπίπτει με τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Του
Θέμου
Δημητρίου

Στη Βρετανία

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

Μετά την ήττα της Σοσιαλδημοκρατίας στη Σουηδία και την σχεδόν ήττα στη Δυτική Γερμανία, η Βρετανική Εργατική Κυβέρνηση φαίνεται ν' ακολουθεί την ίδια μοίρα. Αφού έχασε δυο από τις τρεις έδρες που διεκδικούσε στις τελευταίες αναπληρωματικές εκλογές, σε περιοχές παραδοσιακά εργατικές, μόλις κρατιέται στην εξουσία με πλειοψηφία μόνο μιας έδρας.

Το Συντηρητικό Κόμμα εκμεταλλευόμενο αυτό το γεγονός καθώς και την παραδοσιακή του πλειοψηφία στη Βουλή των Λόρδων κατάφερε να ανατρέψει το νομοσχέδιο της Κυβέρνησης για κατοχύρωση των λιμενεργατών και προσπαθεί να ανατρέψει και το νομοσχέδιο για εθνικοποίηση των διημιχανιών αεροναυπηγικής και των ναυπηγείων. Σ' αυτή την προσπάθεια βρίσκουν σύμμαχους και μερικούς Εργατικούς βουλευτές της δεξιάς πτέρυγας του κόμματος.

Όσοι οι Συντηρητικοί δεν φαίνεται να επιδιώκουν την άμεση ανατροπή της Κυβέρνησης. Ξέρουν πολύ καλά πως θάνατο αδύνατο να λύσουν τα προβλήματα της χώρας οι Λόρδοι και έτσι προτιμούν να εξαναγκάσουν την Εργατική Κυβέρνηση να παίρνει την ευθύνη για τα ανεργατικά μέτρα που χρειάζονται για την

Ο Πρωθυπουργός
Κάλλοχαν.

προεδρευτικά μέτρα.

Η κρίση της Σοσιαλδημοκρατίας στη δυτική Εδρώπη είναι σύμπτωμα της κρίσης του καπιταλισμού. Η λύση της κρίσης δεν μπορεί να δοθεί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια ενώ οι Ευρωπαίοι Σοσιαλδημοκράτες δεν προχωρούν σε ριζικά σοσιαλιστικά μέτρα. Έτσι ο λαός απογοητεύεται και πέφτει θύμα στην δημαγωγία της αντιδραστικής αντιπολίτευσης.

Φυσικά η άνοδος των άστικων κομμάτων στην εξουσία δεν πρόκειται να σώσει τον Ευρωπαϊκό καπιταλισμό. Η προσπάθειά τους να μειώσουν το βιωτικό επίπεδο των εργατών, εάν τη μόνη λύση που μπορούν να σκεφτούν, αναπόφευκτα θα προκαλέσει την δυναμική αντίδραση των πανίσχυρων συντεχνιών, όπως συνέβηκε με την προηγούμενη Συντηρητική Κυβέρνηση στην Αγγλία.

Η καλύτερη λύση για την Βρετανική αντίδραση φαίνεται να είναι η δημιουργία

μιας κυβέρνησης συνασπισμού Εργατών — Συντηρητικών, πράγμα που συζητείται ανοιχτά στην χώρα. Όμως για να γίνει κάτι τέτοιο πρέπει πρώτα να καλλιεργηθεί το ανάλογο κλίμα. Γι' αυτό φαίνεται πως οι επόμενοι μήνες θα χρησιμοποιηθούν για την ολοένα και μεγαλύτερη φθορά της κυβέρνησης και τελικά με την διεξαγωγή εκλογών τις οποίες, κατά τις ενδείξεις, θα χάσουν οι εργατικοί. Τότε θάνατο ή ώρα για μια «εθνική προσφορά» από την άστική τάξη για «εθνική ενότητα».

Όμως μια τέτοια εξέλιξη θα προκαλέσει τρομερά ρήγματα στις τάξεις του Εργατικού Κόμματος χωρίς ν' αποκλειστεί και η διάσπαση. Η άριστερή πτέρυγα του κόμματος έχει επανειλημμένα διακηρύξει πως δεν είναι νοσητή η συνεργασία με τους ταξικούς εχθρούς. Οι εργάτες της Βρετανίας δεν μπορούν ν' ανεχτούν μια τέτοια απόληξη.

Όποια και να είναι η συγκεκριμένη πορεία των γεγονότων η κρίση του συστήματος στην Βρετανία και γενικότερα στην Εδρώπη δεν πρόκειται να τελειώσει εύκολα. Αναπόφευκτα πρέπει να περιμέ-

Θάτσερ, ηγέτιδα των
Συντηρητικών.

νομε πολλές εξελίξεις στο παραδοσιακό αυτό προτύργιο του καπιταλισμού.

Α. Μπέν, άριστερή
πτέρυγα.

επιβίωση του άρρωστου Βρετανικού καπιταλισμού, ενώ ταυτόχρονα την εμποδίζουν από το να πάρει οποιαδήποτε

Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ

ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Το τελευταίο δεκαπενθήμερο οι Κυπριακές εφημερίδες ασχολήθηκαν επανειλημμένα με διάφορα κρούσματα επανεμφάνισης φασιστικών συνθημάτων και παράνομης δράσης από φασιστικά στοιχεία. Είναι φανερό πως η φασιστική άκροδεξιά, μετά από δυο χρόνια αδράνειας στην οποία υποχρεώθηκε από την αγανάκτηση του λαού, αρχίζει και πάλι να ξεθαρρεύει και να προσπαθεί και πάλι να γίνει σημαντική δύναμη στη Κύπρο.

Θάταν ανέθιγος να θεωρήσουμε αυτά τα κρούσματα σαν μεμονωμένες περιπτώσεις χωρίς συνέπειες. Αντίθετα όμως αποδειχτεί πως αποτελούν την άπαρχή μιας κλιμάκωσης που θα οδηγήσει σε ακόμα πιο τραγικά αποτελέσματα από τον Ιούλη του 74. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια την συγκεκριμένη πορεία της εξέλιξής τους. Αυτό όμως που είναι βέβαιο είναι ότι αν το Κυπριακό πρόβλημα εξακολουθήσει να παρυσιάζει την μέχρι σήμερα στασιμότητα, αν δεν χαραχτεί μια αγωνιστική πορεία που να έχει επίδοχο επιτυχίας, αν τέλος δεν λυθούν τα βασικά προβλήματα του Κυπριακού λαού πο έδαφος θα είναι πρόσφορο για την ανάπτυξη του φασισμού.

Ο φασισμός δεν μπορεί να αναπτυχθεί όπου δεν υπάρχουν προβλήματα. Όσο ο καπιταλισμός μπορεί να προσφέρει ένα ανερχόμενο βιοτικό επίπεδο και μια κάποια (έστω και άπατηλη) σταθερότητα και ασφάλεια ή δημοκρατία δεν κινδυνεύει από κανένα εσωτερικό παράγον-

τα. Ακόμα και οι ιμπεριαλιστικές ραδιουργίες είναι εξαιρετικά δύσκολο να πετύχουν, και αν ακόμα πετύχουν το καθεστώς που προκύπτει είναι τρομερά ασταθές.

Τα πράγματα είναι διαφορετικά όταν ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση και σε αστάθεια. Η καπιταλιστική κρίση δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνο με ένα από δυο

τρόπους: είτε με την μείωση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης είτε με την λήψη ριζικών μέτρων που ξεπερνούν το καπιταλιστικό σύστημα και στην ουσία το ανατρέπουν. Ο πρώτος τρόπος είναι η επιδίωξη της κεφαλαιοκρατίας. Ο δεύτερος, της εργατικής τάξης. Το ποιος απ' τους δυο θα ακολουθηθεί αποφασίζεται από το ποιά τάξη είναι πιο δυ-

νατή. Όσο η άστική τάξη μπορεί να επιβληθεί με δημοκρατικές μεθόδους δεν καταφεύγει στη βία. Όταν όμως η κρίση είναι σοβαρή τότε χρησιμοποιεί λιγότερο ορθόδοξες μεθόδους για την επιβολή της όπως την φασιστική βία.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον ιμπεριαλισμό: άλλωστε το βασικό στήριγμα των ξένων συμφερόντων σε μια χώρα είναι η άστική τάξη και η επιβολή των ιμπεριαλιστικών σχεδίων είναι απόλυτα εξαρτημένη από την διατήρηση της άστικής τάξης στην εξουσία.

Φασιστική επικράτηση όμως δεν είναι δυνατή αν δεν βασίζεται πάνω στην τουλάχιστο παθητική υποστήριξη πλατειών στρωμάτων του λαού. Τέτοια υποστήριξη μπορεί να προέλθει μόνο μετά από την απογοήτευση των

μεσαίων στρωμάτων και από τις δυο βασικές τάξεις: Όταν η άρχουσα τάξη αδυνατεί να λύσει τα προβλήματα της κοινωνίας τα μεσαία στρώματα στρέφονται προς την εργατική τάξη. Αν η εργατική τάξη δεν είναι σε θέση να προσφέρει αγώνα για την λύση τους τότε υπάρχει κίνδυνος να στραφούν στους «μεσσίες» του φασισμού με την πατριδοκαπηλική τους διαμαγώγια.

Φυσικά στη σημερινή εποχή είναι αμφίβολο αν είναι δυνατή μια καθαρά φασιστική επικράτηση. Συνήθως οι στρατιωτικοί προλαβαίνουν και επιβάλλουν την δική τους δικτατορία, που είναι πιο αποδεχτή από την άστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές και ελέγχεται πολύ πιο εύκολα απ' αυτούς.

Η Κύπρος περνά σήμερα μια πολύπλευρη κρίση. Τα προβλήματα της κατοχής, οι οικονομικές δυσκολίες, η ανεργία συνθέτουν μια πραγματική εικόνα από την οποία δεν διαφαίνονται πολλές ελπίδες. Ο Κυπριακός λαός περιμένει από την Κυβέρνηση να λύσει τα προβλήματά του. Αν αυτό δεν γίνει πραγματικότητα τότε η πιο πιθανή πορεία είναι η κλιμάκωση της φασιστικής δράσης και η προετοιμασία του έδαφους για το επόμενο πραξικόπημα (ή την επόμενη προέλαση του Τουρκικού Στρατού).

Για να λυθούν όμως τα προβλήματα της Κύπρου χρειάζεται να παρθούν ριζικά μέτρα όπως η άμυντική θωράκιση με την δημιουργία πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο, η στήριξη της οικονομίας σε σχεδιασμό και κρατικοποίηση των βασικών λειτουργιών ή «κοινωνισμός» μίνιμουμ απολαβών για να σταματήσει ο ξεσητμός των εργατών. Ακριβώς για την εφαρμογή αυτών των μέτρων είναι που πρέπει σήμερα να αγωνιστούμε αν θέλουμε να αποφύγουμε την καταστροφή.

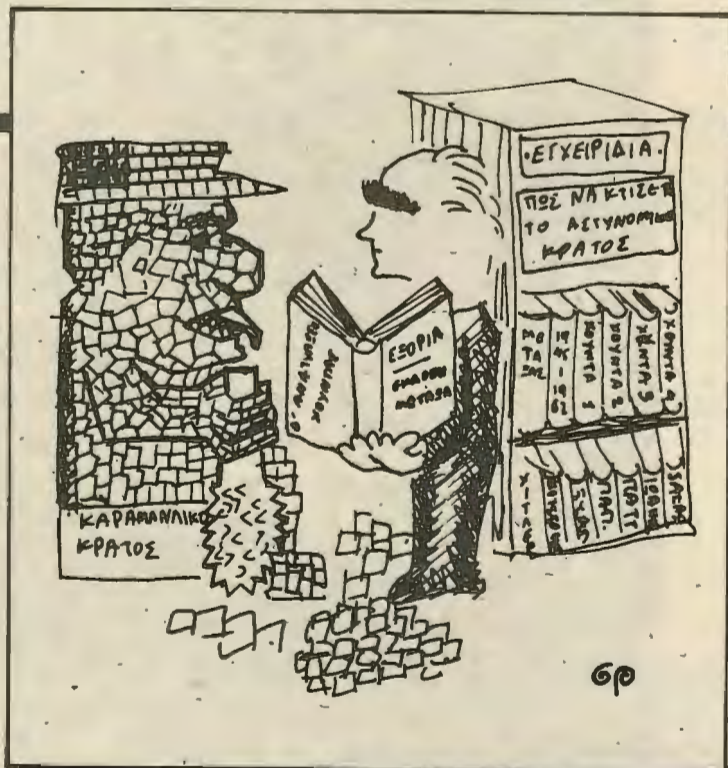
Ταυτόχρονα έχουμε υποχρέωση να χτυπήσουμε στη γέννησή τους τις φασιστικές συμμορίες. Δεν έχουμε δικαίωμα να παρακολουθούμε με απάθεια την ανάπτυξή τους. Ο κίνδυνος για την Κυπριακή λαοκρατία είναι πολύ βαρύν για να την αγνοήσουμε.

ΕΞΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΘΕΣΜΟΣ ΠΟΥ...ΚΤΥΠΑ ΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Η Έλληνική Κυβέρνηση φέρει σύντομα στη Βουλή νομοσχέδιο που προνοεί την επαναφορά του θεσμού της έσορίας ή διοικητικής εκτόπισης. Ο θεσμός της έσορίας έχει βαθιές ρίζες στην ελληνική ζωή. Από των όσφακισμό των αρχαίων μας προγόνων μέχρι το «ιδιώνυμο» του Βενιζέλου, του Μεταξικού νόμου για εκτόπιση, τους σχετικούς νόμους κατά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, που συνέχισαν να εφαρμόζονται και μετά τον εμφύλιον και επέζησαν μέχρι την πτώση της χούντας.

Δεκάδες χιλιάδες ήταν οι Έλληνες δημοκράτες που διώχθηκαν για τις δημοκρατικές τους πεποιθήσεις! Κατά την διάρκεια των τελευταίων σαράντα χρόνων, Ιστορική ειρωνία! αποτελεί το γεγονός πως κατά καιρούς διώχθηκαν με τους ίδιους νόμους και βίβη δημοκράτες που με την ένα ή τον άλλο τρόπο είχαν συμβάλει ή υπερασπίσει τη δημιουργία τέτοιων ανελεύθερων νόμων. Είναι γνωστές οι περιπτώσεις του πρώην πρωθυπουργού Κανελλόπουλου, του

Γεωργίου Παπανδρέου και άλλων. Στο σημερινό κόμμα της Δεξιάς τη «Νέα Δημοκρατία» υπάρχουν αρκετοί που γεύτηκαν τα αποτελέσματα της διοικητικής εκτόπισης από το καθεστώς της αμερικανόδουλης χούντας και οι οποίοι όποσδήποτε ποτέ προηγούμενα δεν είχαν φαντασθεί πως θα τους άκουμπούσε και αυτούς ο πιο πάνω Νόμος.

Τι είναι η έσορία ή διοικητική εκτόπιση και πως εφαρμόζεται; Με έσορία και εκτόπιση τιμωρείται το άτομο όχι για κάτι που διέπραξε αλλά για κάτι που είναι διαστράζει. Κριτής της πρόθεσης του ατόμου δεν είναι κανένας άλλος παρά η αστυνομία που διατηρεί φακέλους για τους πολίτες και παρουσιάζει τα «ιστορικά» της σε επιστροφή δικαστικών. Συνήθως υπάρχει και κάποιο χρονικό όριο ενός ή δυο ετών, δηλαδή μετά ένα ή δυο έτη ή υπόθεση επανεξετάζεται, αυτό όμως δεν εμπόδισε στο παρε-

θόν πολίτες να σαπίσουν στην έσορία για 10 και 20 χρόνια. Το αδικημά τους ήταν ότι ίσως να παρέβαιναν τον νόμο αν ήταν ελεύθεροι και η πραγματικότητα ήταν πως εδιώκοντο για τις ιδέες τους, τις δημοκρατικές τους πεποιθήσεις και τίποτα άλλο. Οι περι εξουσίας νόμοι πολλές φορές ξεκίνησαν με καλή πρόθεση όπως π.χ. για την δίωξη της ζωακλοπής, της ληστείας ή της βεντέτας για λόγους ετιμής αλλά όπως ανελεύθεροι κατέληξαν πάντα στην κατάλυση των ατομικών ελευθεριών του πολίτη. (Αυτό μας θυμίζει λίγο και των περι εισαχρών θεμάτων νόμο που ψηφίσει η δική μας βουλή).

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ

Σύσσωμη η αντιπολίτευση στην Ελλάδα κατεδίκασε με δρι-

μύτητα τα σχέδια της κυβέρνησης για την νεκρανάσταση του αντιδημοκρατικού καθεστώτος των εκτοπίσεων που αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για την ίδια τη δημοκρατική ζωή του τόπου και επιτρέπει τη δημιουργία πολιτών Α και Β κατηγορίας, με απρόβλεπτες για το μέλλον συνέπειες. Η αντιπολίτευση καλεί τον Έλληνα λαό σε έτοιμότητα για να ναυαγήσει το αντιδραστικό νομοσχέδιο.

ΣΕ ΣΧΕΣΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Εμείς στην Κύπρο που κάτω από τα κτυπήματα του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού και των στρατοκρατών της Αγκυρας αντιμετωπίζουμε άμεσα το φάσμα εθνικού αφανισμού, προσδίδουμε στον αδούλωτο Έλληνα λαό σαν τον μεγαλύτερο μας σύμμαχο. Όσο μεγαλύτεροι οι ελευθερίες του Έλληνικού λαού, όσο μεγαλύτερο το βάρος του στο πάρισμο των αποφάσεων για την τύχη του τόσο πιο σίγουροι νοιώθουμε για τη νίκη μας στον αγώνα για λευτεριά και επιδίωξη. Όσο οι ελευθερίες του Έλληνικού λαού περιορίζονται, όσο ο παράγοντας του λαού μειώνεται για το πάρισμο των αποφάσεων που τον αφορούν τόσο η άμυνή μας ζώνει τον Έλληνα της Κύπρου, για το μέλλον του. Το σύνθημα της ΕΔΕΚ στο διαβήμα του αντιπολιτικού αγώνα («λευτέρα Ελλάδα σημαίνει λευτέρα Κύπρος»), εξακολουθεί να ισχύει απόλυτα και τώρα και στο μέλλον, ιδιαίτερα σε τώρο που διέκληρο το Έλληνα Έθνος δέχεται την επιβολή των Αμερικανών ιμπεριαλιστών και των σιδωνιστών της Αγκυρας.

ΑΡΗΣ ΜΑΥΡΟΣΚΟΥΦΗΣ

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αναδρομή στην ιστορία του εργατικού κινήματος

ΤΟ ΛΑΪΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Το Ρωσικό κίνημα στα μέσα του 19ου αιώνα χαρακτηρίζεται από τις δικές του σοβαρές ιδιομορφίες. Τουτό αποτελεί κοινοτοπία: Η Ρωσία ήταν σε σύγκριση με τη Δυτική Ευρώπη μία φοβερά υπανάπτυκτη χώρα, που δεν είχε ακόμα την εμπειρία της ανάπτυξης του καπιταλισμού και της βιομηχανίας. Συνεπώς, δεν υπήρχε ούτε προλεταριάτο, ούτε εργατικό κίνημα. Από την άλλη, έλειπε και η παράδοση της φεουδαρχικής διακυβέρνησης. Οι εύγενείς στη Ρωσία δεν είχαν τα δικαιώματα απέναντι στο Τσάρο, που είχαν οι μεγαλοκτηματίες εύγενείς στην Ευρώπη. Με λίγα λόγια η ρωσική πολιτική ζωή κυριαρχόταν από την απολυταρχία του Τσάρου και τις αυθαιρεσίες της γραφειοκρατίας του.

Οι κοινωνικές συνθήκες της Ρωσίας καθόριζαν σε μεγάλο βαθμό την ιδιομορφία του κινήματος. Το λαϊκιστικό κίνημα της Ρωσίας — το περιεχόμενό του ελπίζουμε να γίνει καθαρό στην ιστορική αναδρομή που θα κάνουμε — χαρακτηριζόταν από την πίστη στην αγροτική ζωή και ειδικά στο χωριό, που θεωρούσαν σαν το θεμέλιο της υγιούς κοινωνικής ζωής. Περί το 1880 πολλοί λαϊκιστές, απάσθησαν τον Μαρξισμό, ενώ άλλοι έγιναν απλώς φιλελεύθεροι. Το λαϊκιστικό κίνημα δεν ήταν ποτέ ομοιογενές. Μπορούμε, όμως, να διακρίνουμε στους κόλπους του δύο βασικά ρεύματα: Το πρώτο σχετίζεται με το Ν. Τσερνισέφσκυ, βασικό εμπνευστή και δάσκαλο του λαϊκισμού και άρχότερα του ρωσικού μαρξισμού, ενώ το δεύτερο συσχετίζεται συνήθως με τα όνοματά του Άλέξανδρου Χερζέν και του Μ. Μπακούνιν, αντισημιτών κατά κάποιον τρόπο με το δυτικό — ευρωπαϊκό αναρχικό κίνημα.

Τουλάχιστο για τους εύγενείς, όφειλόταν στην έλλειψη της φεουδαρχικής παράδοσης. Όλοι αυτοί μισούσαν αυτή την έλλειψη προσωπικής ελευθερίας. Μισούσαν ιδιαίτερα το γραφειοκρατικό καθεστώς που ο μέγας Πέτρος επέβαλε στη Ρωσική κοινωνία. Στο σημείο του συμφωνούσαν με τους συντηρητικούς σλαβόφιλους, που βλέπανε τη δύναμη της Ρωσίας να βρίσκεται στο παρελθόν, πριν από την επιβολή του καθεστώτος του μεγάλου Πέτρου. Βέβαια, οι συντηρητικοί δεν ήταν ενάντια στο σύστημα της δουλοπαροικίας και του δεσποτισμού, ενώ οι ριζοσπάστες προσβλέπανε σε ένα είδος Ίακωβίνικης δημοκρατικής επανάστασης. Τόσον οι συντηρητικοί όσο και οι ριζοσπάστες, θεωρούσαν το ρωσικό χωριό σαν τη κοινωνική μονάδα πάνω στην οποία θάπρεπε να βασιστεί μία υγιής ρωσική κοινωνία. Και οι δυο πλευρές είχαν, ακόμα, κάτι κοινό από την παράδοση του πανσλαβισμού και γι' αυτό έδιναν ουσιαστική σημασία στο ρόλο της Ρωσίας στην παγκόσμια ιστορία. Άκόμα και η αγάπη προς το χωριό, ήταν μέσα στην παράδοση του σλαβισμού ενθουσιασμού, γιατί ακριβώς το χωριό συμβόλιζε την παραδοσιακή

κλή ρωσική ζωή. Βέβαια, υπήρχαν ριζικές διαφωνίες στο ποιος ακριβώς ήταν ο ρόλος των σλαβικών λαών και ιδιαίτερα της Ρωσίας.

Άλλα ως έλθουμε στο Χερζέν και τους ριζοσπάστες όπισθούς του. Ένώ οι συντηρητικοί βλέπανε τη Δύση σαν έχθρο και πολλοί φιλελεύθεροι προσβλέπανε στο αγγλικό μοντέλο των ούγκς (φιλελευθέρων), ο Χερζέν προσπάθησε να συνδυάσει τη παράδοση του ρωσικού χωριού με τις σοσιαλιστικές ιδέες που έρχότανε από τη Γαλλία. Στο μοντέλο του το χωριό ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνίας, που θα αποτελούταν από δημοσπονδοποιημένες ενώσεις αυτόδοιοκούμενων χωριών. Ο Χερζέν, έβλεπε το μέλλον της Ρωσίας συνδεδεμένο με την επανάσταση στην Ευρώπη, και έξαρτούσε, σε μεγάλο βαθμό την επιτυχία της επανάστασης στην Ευρώπη από τη ρωσική επανάσταση, γιατί μόνο η Ρωσία είχε διατηρήσει τη σωστή κοινωνική μονάδα, το χωριό, που θα επέτρεπε το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Ο Μπακούνιν (1814—76) είχε μιαν άλλη ομοιότητα με τον Χερζέν. Πίστευε κι' αυτός πως η Ρωσία θα έπαιξε πρωταρχικό ρόλο. Παρ' όλη τη δράση του στην Ευρώπη, δεν κατάφερε να δημιουργήσει δική του οργάνωση στην ίδια τη Ρωσία. Όμως, οι ιδέες του είχαν επίδραση ανάμεσα σε ριζοσπάστες, διανοούμενους και φοιτητές. Μεταξύ του 1860 και 1880 δεν υπήρχε ακόμα εργατικό κίνημα στη Ρωσία. Οι πιο ριζοσπάστες λαϊκιστές κινούνταν μεταξύ της ταχτικής της τρομοκρατίας και της αναμονής της εξέγερσης των αγροτών. Για τον Μπακούνιν κάθε είδους εξουσία ήταν επικίνδυνη. Το κράτος θα πρέπει να καταστραφεί άμεσα, αλλιώς οι ελπίδες του κινήματος θα διαψευστούν ξανά από τα κακά που θα φέρει η ύπαρξη της εξουσίας. Η μόνη μορφή δημο-

κρατίας, που φαινόταν ανεκτή στον Μπακούνιν ήταν η αυτοκυβέρνηση των παραγωγών, μαζί με μία μορφή δημοσπονδίας που θα διαιρούσε την χώρα σε αυτόνομες περιφέρειες. Αυτό το μοντέλο ο Μπακούνιν το δανείστηκε από τον Προυντόν, τον πατέρα του αναρχισμού.

Έδώ δεν θ' ασχοληθούμε με τη δράση του Μπακούνιν στην Ευρώπη, όπου έζησε πολλά χρόνια. Είναι γεγονός πως ο αναρχισμός του Μπακούνιν σήμαινε σε πολλούς, πολλὰ και διάφορα πράγματα. Στη Ρωσία βοήθησε στην δημιουργία ενός ελιτιστικού τρομοκρατικού κινήματος, αποτελούμενου αποκλειστικά από διανοούμενους, που μερικώς τουλάχιστο αντλούσαν τις ιδέες τους από το σλαβόφιλο έθνικισμό. Ο Μπακούνιν προσπάθησε να κινητοποιήσει το λούμπεν προλεταριάτο των ρωσικών τράγγλων, ακόμα και τον υπόκομο, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να πιατήσει την έπιτροπή του πέρα από τους φοιτητές και τους διανοούμενους.

Πέρα από τους Χερζέν και Μπακούνιν, εμφανίζεται περί το 1860 μια ομάδα ριζοσπαστών με κεντρική φυσιογνωμία τον Νικολάι Τσερνισέφσκυ. Ο Τσερνισέφσκυ, υλιστής διανοητής, απέρισκε τη ζωή του στην επανάσταση και έδωσε νέα ώθηση στο λαϊκιστικό κίνημα. Απόρριπτε την πίστη του Χερζέν και του Μπακούνιν στον έθνικό προορισμό της Ρωσίας όσον αφορά την επανάσταση στην Ευρώπη. "Αν και ο ίδιος συμμερίζονταν την πεποίθηση πως η κοινοτική ζωή του χωριού θα μπορούσε να είναι ένα πιθανό έμβρυο του σοσιαλισμού, πίστευε, όμως, πως η Ευρώπη δεν είχε τίποτε να διδαχθεί από τη Ρωσία, ενώ αντίθετα η Ρωσία είχε πολλά να διδαχθεί από την Ευρώπη.

Περί το 1870 ο όρος «λαϊκισμός» άρχισε να χρησιμοποιείται. (Στα ρωσικά νοούνται σημαίνει λαός, και οι λαϊκιστές ήταν οι ναροντνίκοι). Οι ναροντνίκοι

εμφανίστηκαν σαν οργανωμένη ομάδα το 1874, όταν χιλιάδες άτομα πήγαν στα χωριά για να διαφωτίσουν τους αγρότες. (Βέβαια ο όρος λαϊκιστικό κίνημα χρησιμοποιείται με πλατύτερη έννοια και καλύπτει τη δραστηριότητα του κινήματος στη Ρωσία το 19ο αιώνα, γιατί όλες οι τάξεις ή ομάδες που δρούσαν είχαν μια άφηρημένη πίστη στον λαό ή τον κοινό κόσμο ή τους αγρότες που ουσιαστικά αποτελούσαν το λαό, μία και ήταν η πλειοψηφία). Η προσπάθεια των ναροντνίκων να ξεγεύουν τους αγρότες άποτυχε παταγωδώς, με αποτέλεσμα πολλοί να σταθούν στην τρομοκρατία, ενώ άλλοι απάσθησαν τις ιδέες του Μπλαγκί, εισαγμένες από τη Γαλλία. Κι' όταν μετά τη δολοφονία του τσάρου Άλέξανδρου του 2ου από την Ναρόνγια Βόλιου (θέληση του Λαού), την όργανωση των ναροντνίκων, η ε-ολυταρχία δεν καταργήθηκε, όπως πολλοί λαϊκιστές αφελώς πίστευαν, πολλοί στράφηκαν προς τον Μαρξισμό. "Όλοι όμως έχτιμούσαν και έπηρεάζονταν από τον Τσερνισέφσκυ. Δεν είναι παράξενο που ο Μόσος εξέφρασε την έχτιμηση του για τον Τσερνισέφσκυ. Η Ρωσία θα μπορούσε να μετασημματιστεί σοσιαλιστικά, μόνο αν η Ευρώπη προχωρούσε σ' αυτή την κατεύθυνση. Το 1882 ο Μόσος και ο Έγκελς υιοθέτησαν αυτή την προοπτική στην εισαγωγή της δεύτερης ρωσικής έκδοσης του κομμουνιστικού μανιφέστου.

Μία άλλη τάση στο λαϊκιστικό κίνημα της Ρωσίας ήταν ο εξέλικτικός σοσιαλισμός του Λαβρόφ. Ο Λαβρόφ και οι όπαδοί του είχαν αναποθέσει τις ελπίδες τους στην ειρηνική προπαγάνδα και διαφώτιση των μαζών. Περί το 1870 μερικοί από τους όπαδούς του άρχισαν να πιστεύουν πως η ανάπτυξη και επέκταση του καπιταλισμού στη Ρωσία ήταν αναπόφευκτη. Αυτό σήμαινε στροφή προς το εργατικό κίνημα. Όμως, δεν είχαν συμπάθεια στους Μπλαγκιστές, με εξαίρεση φυσιογνωμία τον Τκάτσεφ, που πίστευαν πως η νίκη του καπιταλισμού θα μπορούσε να αποτραπεί από ένα πολιτικό πραξικόπημα. Αντίθετα ο Λαβρόφ και οι όπαδοί του μπορούσαν να χαρακτηριστούν ρεφορμιστές. Λίγα χρόνια αργότερα ο Πλεχάνωφ συνόψισε τη βασική τους θέση, στο ότι θάπρεπε να περιμένουν τους φιλελεύθερους να πετύχουν πολιτικές ελευθερίες, ούτως ώστε στη βάση αυτών των ελευθεριών να οργανωθεί το προλεταριάτο.

Η άποτυχία της εξέδου στην ύπαιθρο το 1874, έστραψε πολλούς λαϊκιστές είτε στον Μπλαγκισμό του Τκάτσεφ — που τους συμβούλευσε για την αναγκαιότητα της άμεσης επανάστασης — και άλλους στο Μαρξισμό. Άλλοι, βέβαια, συνέχισαν τις τρομοκρατικές συνωμοτικές δραστηριότητες που ήταν μέσα στην παράδοση διάφορων λαϊκιστικών οργανώσεων. Από το λαϊκιστικό κίνημα εμφανίστηκε και ο επατέρας του ρωσικού Μαρξισμού ο Γ. Πλεχάνωφ (1856 — 1918), που καθαρά πιάει είνε την εφαρμογή του σοσιαλισμού σε μαρξιστικά πλαίσια. Το Ρωσικό λαϊκιστικό κίνημα είχε πολλά κοινά σημεία με το Μαρξισμό: Η Ρωσία θα μπορούσε να προπάρει, στην επανάσταση, δηλωε ο Μόσος, δεδομένου ότι η Ευρώπη θ' ακολουθήσει. Δεν υπήρ-

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΣΤΑ ΣΒΕΛΤΑ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Τέλειωσε και η προσφυγή στον ΟΗΕ, μäs καταπολέμησαν οι ΗΠΑ (σημ. δεν έχει ακόμα αναλάβει ο Κάρτερ) και ο «ισλαμικός φασισμός», όμως τελικά το ψήφισμα περιέχει πολλά θετικά στοιχεία. (Δεν ξέρουμε σε ποιο βαθμό συνεισέφερε ο Δημ. Συναγερμός που πήρε μέρος στην διακομματική αντιπροσωπεία). Έτσι στη χαρά για την έκλογή Κάρτερ προστέθηκε και η αγγαλλισση για το νέο ψήφισμα του ΟΗΕ, που βέβαια, η ανασχώρηση του θεραπευτή αγίου Νόλαν από το νησί μας δεν ήταν αρκετή για να έξουδετερώσει.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΤΕΡ

Η κυβέρνηση της Ελλάδας απαγόρευσε την πορεία προς την αμερικανική πρεσβεία, που προγραμματίστηκε από τους φοιτητές, με την ευκαιρία της επετείου του πολυτεχνείου. Η άγνεσία όμως της ΕΦΕΕ άπρόσβασε, έτσι δηλώνε τουλάχιστο πριν λίγες μέρες, να προχωρήσει στην πορεία και ν' άγνοήσει την απαγόρευση. Φαίνεται πως οι φοιτητές δεν κατάλαβαν ποτέ από... Κάρτερ.

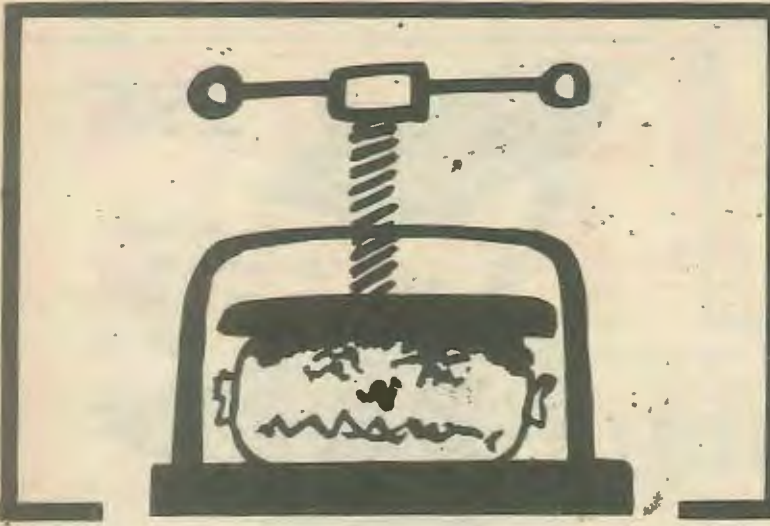
Ο ΚΑΡΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Μια και μιλούμε για Κάρτερ, θάπρεπε, νομίζω, να δούμε και τη σημασία του στα κυπριακά πλαίσια. Τηλεγραφήματα σταλήκαν, εύλαβικά, πανηγυρικές διαδηλώσεις οργανώθηκαν, ηχησιοί τίτλοι και άρθρα στον καθημερινό τύπο του άφιερώθηκαν, ακόμα και θεατρικά «έργα», δεν ξέρω αν έγιναν και δεήσεις, μεγάλη ή Χάρη του... Υπάρχει, όμως, μία μικρή άπογοήτευση μέσα στον κόσμο: "Ότι θα περιμένει μέχρι την 20ή Ιανουαρίου που θ' αναλάβει την έξουσία, για να δει την άπελευθέρωση...

ΟΙ ΠΛΗΓΕΙΣΕΣ

Δημοσιεύτηκε στον τύπο πως το ύπουργείο Έργασις προβληματίζεται πάνω στο θέμα των «πληγειών» εταιρειών: ότι δηλαδή υπάρχει περίπτωση ο θεός τουτός να θγαίνει σε θάρος των εργαζομένων. Περιέργω, και μεις δεν το ξέρουμε... Πάλις προβληματισμός θάχει πείσει στο ύπουργείο Έργασις.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

οι μαθητες μας γραφουν..

Ο ΚΑΡΤΕΡ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Οι ύπλοιοι πίστευαν στα μαζικά μέσα επικοινωνίας και πληροφόρησης που καλλιέργησαν την ιδέα ότι με την εκλογή του Κάρτερ, αυτόματα αλλάζει η Αμερικανική πολιτική. Για την τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τον αστικό τύπο, ο Κάρτερ ήταν ο από μηχανής θεός που θα έσωζε την Κύπρο. Γι' αυτούς ήταν ο καλός, ηθικός άνδρας, ο αντιπαράθετος άσπρου μαύρου με τον Φόρντ και τον Κίσιγκερ. Η ανάλυσή τους αυτή στηρίχθηκε στις προεκλογικές δηλώσεις του Κάρτερ για το Κυπριακό. Πάντως είναι γνωστό ότι στο τέλος οι προεκλογικές δηλώσεις αποδεικνύονται ψάρες. Έξ' άλλου τα δυο εκατομμύρια των ψηφοφόρων ήταν Έλληνες.

Τέλος στην ανάλυσή τους τα μαζικά μέσα πληροφόρη-

σης δεν έκαναν καμιά νόξη για τους πραγματικούς φορείς δύναμης στις ΕΠΑ, δηλαδή τα μονοπώλια και τις πολυεθνικές εταιρείες, και τις σχέσεις τους με το Δημοκρατικό Κόμμα. Αυτή η επιφανειακή και επιπόλαιη ανάλυση επαναλαμβάνονταν συνεχώς για δυο μήνες, και κατάφερε να επηρεάσει τον Κυπριακό λαό και ασφαλώς την μαθητική νεολαία. Και για να επιτύχουν αυτό χρησιμοποίησαν το μίσος που τρέφει ο Κυπριακός λαός προς το δίδυμο Φόρντ - Κίσιγκερ, που δεν είναι τίποτα άλλο από το μίσος που τρέφει ο λαός μας έναντι των αυτών που εκφράζουν τα συμφέροντα των μονοπωλίων στο πολιτικό πεδίο.

Έτσι μαθητικές μαζες πλημμύρισαν τους δρόμους στην Αμερικανική πρεσβεία, που στεκόταν εκεί χωρίς την

προστασία αστυνομικών και ορμητοπλεγμάτων. Είναι πολύ σημαντικό όμως, ότι μια άλλη μαθητική μάζα παρέμεινε στις τάξεις της, χωρίς να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία για να χάσει το μάθημα.

Έτσι πολλοί μαθητές ενώ έβλεπαν τους συμμαθητές τους να εγκαταλείπουν δισταχτικά το σχολείο, παρέμειναν στις τάξεις τους. Αυτό ήταν ένα θετικό στοιχείο που πήρε σάρκα και οστά μέσα σε μια παραπλανητική κατάσταση.

Πάντως η μαθητική νεολαία έπρεπε να δει το ζήτημα πιο σοβαρά πριν υποστηρίξει κάτι. Ο Κάρτερ για πολύ κόσμο είναι ένα έρωτηματικό. Οι μαθητές πριν τον υποστηρίξουν έπρεπε να περιμένουν να κάνει κάτι χειροπιαστό για την Κύπρο και όχι να ικανοποιηθούν με λόγια και υποσχέσεις.

Ένα μεγάλο μέρος της μαθητικής νεολαίας, με μια διαδήλωση, έκφρασε την υποστήριξη της προς τον νέο πρόεδρο των ΕΠΑ Κάρτερ. Μεγάλες μαθητικές μάζες συγκεντρώθηκαν έξω από την Αμερικανική πρεσβεία η οποία έγινε γι' αυτούς πηγή ελπίδας και σωτηρίας. Η πρεσβεία η οποία ήταν γνωστή σαν η πρεσβεία του θανάτου.

Ήταν μια διαδήλωση στην οποία μπορούσε να διακρίνεις ένα μεγάλο βαθμό σύγχυσης. Ο Κάρτερ ήταν το κεντρικό αντικείμενο των εκδηλώσεων, ενώ ο δολοφονητής την εκδήλωση ήταν μεταίωρη ή σκέψη, ότι η μέχρι τώρα Αμερικανική πολιτική ήταν δόλοτα καταστροφική για την Κύπρο. Ο Κάρτερ, όμως, ήταν αυτός που θα έφαιρνε μια αλλαγή 180 μοιρών στη πολιτική των ΕΠΑ άπεναντι στην Κύ-

προ. Αυτό ήταν που οδήγησε τους μαθητές στη διαδήλωση. Γι' αυτό δε μη γελοιάστε ή διαδήλωση ήταν φιλοαμερικανική με την έννοια ότι υποστήριζε μια «αλλαγή» Αμερική. Τι έκανε, όμως, τους μαθητές να πιστεύουν ότι η Αμερική μπορεί να αλλάξει; Έδώ πρέπει να γίνει και κάποιος διαχωρισμός. Οι μαθητές που δεν πήγαν στη διαδήλωση ήταν αυτοί που πίστευαν ότι η Αμερική δεν μπορεί να αλλάξει.

Η ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΑΙΣΧΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Τελευταία η Βουλή ψήφισε νομοσχέδιο με το οποίο απαγόρευσε την εισαγωγή αισχρών και άσεμνων αντικειμένων.

Το όλο θέμα αν και εκ πρώτης όψεως δεν φαίνεται να εμπνέει οιαδήποτε ανησυχία ή να δίδει την βάση για πολλή κριτική του όλου ζητήματος εν τούτοις όμως, αν δούμε τα πράγματα με περισσότερη κριτική διάθεση, σοβαρότητα και σωστή έρευνα, εύκολο μπορεί κανείς να καταλάβει τις μεγάλες διαστάσεις που παίρνει αν το αναλύσει σωστά.

Για λόγους δε καθαρά καλύτερης παρουσιάσεως μπορούμε να προσεγγίσουμε το θέμα από τρεις διαφορετικές σκοπιές θέτοντας τα παρακάτω ερωτήματα.

α) Κατά πόσον είναι δημοκρατικών να δίνονται τόσο εύριτες δικαιοδοσίες εις τον υπεύθυνον τελωνειακόν και κατ' επέκταση στην κυβέρνηση ώστε να μπορεί να αποφαιίνεται κατά πόσον ένα εισαγόμενο αντικείμενο είναι αισχρό ή μη;

β) Αφού υπήρχε προηγουμένως νόμος με τον οποίο η κυβέρνηση μπορούσε να ελέγχει τα προδλήματα που αναφέρονται γύρω από το όλον θέμα γιατί η θέσπιση του νέου νόμου εστί ο οποίος δίδει πρόσθετες εξουσίες;

γ) Αν όπως ισχυρίζεται και η αρμοδία επιτροπή της Βουλής υπάρχει σήμερα χαλάρωση των ήθων και εκμετάλλευση των ανθρωπίνων αδυναμιών αν δηλαδή η δρώμικη κατάσταση τερματίζεται με την έγκριση του νομοσχεδίου;

η τέχνη ή ένα κείμενο αν είναι λογοτεχνία ή μη μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Ως γίνεται αντιληπτόν η κρίση ενός ατόμου εξαρτάται από την μόρφωσή του, την ψυχοσύνθεση και την όλη προσωπικότητα του ανθρώπου.

Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι ότι σε κάποιο μεταγενέστερο στάδιο μπορεί ο νόμος να τύχη καταχρήσεως και να ξεφύγει των σημερινών προθέσεων γιατί μέσα στον όρο αισχρά μπορεί να περιληφθούν πολλά πράγματα και να αφήκωνται έτσι πολλά κενά και ως εκ τούτου να μπορεί να επεκταθεί ακόμη σε χώρους όπως η πολιτική και άλλο.

Στο τρίτο ερώτημα αξίζει νομίζω να σταθούμε περισσότερο και να το εξετάσουμε πιο αναλυτικά. Η κοινοβουλευτική επιτροπή στην αιτιολογική της έκθεση προς υπεράσπιση του νομοσχεδίου έδωσε βαρύτητα στο ότι η και διάβρωση μέσα στην Κυπριακή αρχή σήμερα ηθική κατάπτωση κή νεολαία.

Όμως ο τρόπος με τον οποίο αντικρίστηκε το νομοσχέδιο και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν όχι μόνο φανερώσαν μια επιπολαιότητα και άκρας επιφανειακή μελέτη αλλά και σαν να υπατιμάτε η νομοσύννη αυτή

του λαού γιατί στην ουσία το νομοσχέδιο είναι παραπλανητικό και το μόνο που θα προκαλέσει είναι πρόσκαιρη εντύπωση μέσα στις μάζες.

Όσο κι αν η Βουλή όμως έκλεισε τα μάτια μπροστά στην πραγματικότητα η ουσία δεν αλλάζει. Το όλο ζήτημα είναι συνηφασμένο και δεμένο από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Γιατί το ίδιο το σύστημα εκδιάζει τον άνθρωπο να σκέπτεται πάντα μέσα στα πλαίσια του παραλογισμού και τα νερά του στιγνού εγωισμού κλονίζοντας κάθε αρχές. Η ίδια η οικονομική ολιγαρχία στην προσπάθειά της να κερδίσει περισσότερα και να απομυζά ανενόχλητα τον λαό δεν θέτει ούτε ηθικές αξίες ούτε άλλους φραγμούς. Διατηρά συνάμα και διαιωνίζει δρώμικες καταστάσεις γύρω από λαθρεμπόρια, σωματεμπόρια κι άλλες βμοίες.

«Έτσι και η πλειοψηφία της Βουλής μας αφού μελέτησε σε βάθος το θέμα ανέλυσε όλα τα κοινωνικο-οικονομικά μέτρα κατέληξε στην σοφή απόφαση ότι με την απαγόρευση της εισαγωγής πορνό ή νεολαία και η Κυπριακή νεολαία σώθηκε».

Δηλ.: Διατηρώντας τα άλλα κέντρα διαφθοράς της νεολαίας, το λάθρεμπόριο, τους σωματεμπορους, τους δολοφόνους καταστάσεις που πήραν τώρα τελευταία αύξηση και δεν συγκίνησαν την Βουλή μας.

Λοίζος Λοίζου

αποκομμα από "δοβαρη" εφημερίδα

Το Λαϊκιστικό κίνημα στη Ρωσία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ (Από την 6ην σελίδα)

χε κανένας οικονομικός νόμος που καταδικάζε, αναγκαστικά, τη Ρωσία σε μια μηχανική επανάληψη της ευρωπαϊκής εμπειρίας. (Είναι, βέβαια, κάπως ειρωνικό το γεγονός ότι ο Πλεχάνωφ έφθασε σε αντίθετο συμπέρασμα αργότερα, υποστηρίζοντας την αναγκαιότητα της εξάπλωσης του καπιταλισμού στη Ρωσία, για να δημιουργηθούν οι βάσεις για το σοσιαλισμό σε δεύτερο στάδιο). Από την άλλη, το λαϊκιστικό κίνημα είχε σαν πεποίθηση, στην πλειοψηφία του τουλάχιστο, την αναγκαιότητα της επαναστατικής βίας. Αργότερα, ο ίδιος ο Λένιν υιοθέτησε την προτροπή του Τσερνισέφσκυ για την ανάγκη της υπαφής των επαγγελματιών επαναστατών.

Η ιστορία του λαϊκιστικού κινήματος αντανάκλα τις κοινωνικές συνθήκες της Ρωσίας του 19ου αιώνα, αλλά και την ίδια

τη ρωσική παράδοση. Σαφές ένδειξη είναι η ανάμειξη του λαϊκισμού με τα σλαβόφιλα αισθήματα. Από την άλλη, η τσαρική απολυταρχία και η οικονομική υπανάπτυξη προκάλεσαν την τρομοκρατία, σαν αντίδραση στο πρώτο, και την πίστη στο χωριό, σαν αντίδραση στο δεύτερο. Το δεύτερο μπορούσε κάλλιστα να συνδεθεί, όπως κι έγινε, με το σλαβικό εθνικισμό που βρήκε σαν στήριγμα την ευγνή ρωσική αγροτική ζωή. Ο Μαρξισμός αποτέλεσε τη συνέχεια του ρωσικού επαναστατικού κινήματος γιατί ακριβώς έδειξε τις σωστές προοπτικές του κινήματος, θγάζοντας το από το αδιέξοδο στο οποίο είχε περιέλθει. Η απορρόφηση του μαρξισμού από τους Ρώσους λαϊκιστές έγινε δυνατή, γιατί και οι δυο σχολές είχαν αρκετές κοινές βάσεις που επέτρεψαν τη συνένωση.

Στο επόμενο: Το Ευρωπαϊκό Κίνημα και η Α. Διεθνής.

Μιά συζήτηση στο Α.Τ.Ι.

«ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ»

Με συμμετοχή πολλών φοιτητών του Α.Τ.Ι., έγινε στις 9 του Νιοβρη συζήτηση, στην αίθουσα εκδηλώσεων της Σχολής, με θέμα «Το Κυπριακό πρόβλημα και οι εξωτερικοί παράγοντες». Η συζήτηση άνοιξε με εισηγήσεις εκπροσώπων 4 πολιτικών οργανώσεων νεολαίας με συντονιστή τον πρόεδρο της ΠΟΦΝΕ Άνδρέα Μολέσκη. Έκ μέρους της Σ.Ν. ΕΔΕΝ μίλησε ο Γενικός Γραμματέας συν. Μάριος Τεμβριώτης, την ΕΔΟΝ αντιπροσώπευσε ο πρόεδρος της Μιχάλης Παπαπέτρου, την ΝΕ. ΔΗ.Π. ο βουλευτής Λεόντιος Ίεροδιακόνου και τη νεολαία του Δημοκρατικού Συναγερμού ο Μανώλης Χριστοφίδης.

Ο συν. Μ. Τεμβριώτης στην πρωτολογία του, τόνισε πως το Κυπριακό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του γενικότερου αντιιμπεριαλιστικού αγώνα των λαών, ενός αγώνα που δεν μπορεί να ειδοθεί άποιασμοτικά ή σαν αποτέλεσμα ένδο-κυπριακών αντιθέσεων. Η αντίθεση που κυριαρχεί στο Κυπριακό πρόβλημα είναι η αντίθεση μεταξύ του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού από τη μία και του Κυπριακού λαού από την άλλη. Η Κύπρος είναι ένα από τα βασικότερα κλειδιά για την εξουπρέτιση των οικονομικο-στρατηγικών συμφερόντων του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Αν η Κύπρος μετατραπεί σε Τουρκική επαρχία ή σε Αμερικανόνατοική ήμιοποιία τότε εξασφαλίζεται για τον Ιμπεριαλισμό ή συνέχιση της εκμετάλλευσης των πλουτοπαραγωγικών πόρων των λαών της περιοχής και φυσικά η εκμετάλλευση του μάρχου και του Ιθρώτα του Κυπριακού λαού.

καί μπορεί να λυθεί μόνο μέσα σε διεθνή πλαίσια.

Το στοιχείο που ενεργοποιεί τους συμμαχικούς παράγοντες, κατέληξε, είναι ο αγώνας του Κυπριακού λαού. Χωρίς συνεχή, ανένδοτο και άποφασιστικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα δεν μπορεί να έχει αποτέλεσμα καμιά υποστήριξη ή συμπαράσταση.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ Παλαιχωρίου στα πλαίσια των εργασιών για την 3η επέτειο του ηρωϊκού Πολυτεχνείου οργανώσε με μεγάλη επιτυχία — περίπου 50 άτομα — εκδήλωση την Τετάρτη 17 του Νοέμβρη.

Απήντησαν χαιρετισμούς αντιπρόσωποι των ομάδων βάσης Άσκα, Φαρμακιά και της Έπαρχ. Έπιτροπής Λευκωσίας. Διαβάστηκαν ποιήματα και σχετική έμψιλία για το Πολυτεχνείο και τηρήθηκε μονόλεπτη σιγή στην μνήμη των θυμάτων. Η εκδήλωση έκλεισε με την προβολή ταινίας.

Μόνο ο Κυπριακός λαός μπορεί να λύσει το δικό του πρόβλημα. Έμεις αγωνιζόμαστε και οι άλλοι βοηθούν και συμπαράστανται και ή μορφή της βοήθειας και της συμπαράστασης εξαρτάται από την μορφή του αγώνα που διεξάγουμε. Στο σημερινό στάδιο καλώς ή κακώς διεξάγουμε πολιτικό αγώνα και έχουμε πολιτική υποστήριξη, θάταν άφέλεια να περιμένουμε από τρίτους να πολεμήσουν για κάρη μας.

Κλείνοντας την εισήγηση του, ο συν. Τεμβριώτης εξέφρασε την βεβαιότητα ότι ο Κυπριακός λαός Έλληνες και Τούρκοι με επικεφαλής τις λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις, με τους αγώνες του και με την συμπαράσταση των πραγματικών του φίλων και των αληθινών του συμμάχων, θα δημιουργήσει μία Κύπρο ανεξάρτητη, αδέσμευτη, ενιαία, εδαφικά άκεραία απαλλαγμένη από την οικονομική και κοινωνική εκμετάλλευση, χωρίς ξένους στρατούς και βάσεις.

Ο πρόεδρος της ΕΔΟΝ κ. Παπαπέτρου αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στην οπουδιότητα του ρόλου του Ο.Η.Ε., καταδίκασε τις προσπάθειες του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού να θέσει κάτω από τον έλεγκό του την Κύπρο, και υποστήριξε την Σοβιετική πρόταση για διεθνή διάσκεψη για το Κυπριακό. Τόνισε ακόμα σημασία του ρόλου των αδεσμεύτων στον αγώνα του Κυπριακού λαού και αντιτάχθηκε στην αποδιεθνοποίηση του Κυπριακού.

Ο εκπρόσωπος της ΝΕ. ΔΗ. Π. κ. Ίεροδιακόνου περιορίστηκε στο ρόλο του Τουρκικού παράγοντα και ανέλυσε το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινήθηκε ή Τουρκία για να πετύχει τα επεκτατικά της σκέδια.

Ο υπεύθυνος της Νεολαίας του Δημοκρατικού Συναγερμού υποστήριξε ότι ή Κύπρος ανήκει στην δύση και ως έκ τούτου μόνο ή δύση μπορεί να λύσει το Κυπριακό πρόβλημα, πιέζοντας την Τουρκία. Υποστήριξε ακόμα πως λάθη δικό μας οδήγησαν στην τραγωδία και πως έπρεπε από παλιά να στραφούμε με συμπάθεια προς την δύση. Ο ρόλος του Ο.Η.Ε., είπε, είναι μόνο θεωρητικός και ή υποστήριξη των ανσταλικών και των αδεσμεύτων πηγάζει από το ότι στο παρών στάδιο ή δύση στρέφεται εκθρικά προς την Κύπρο.

Υποστήριξε επίμονο ότι αν έμεις δούμε με κατανόηση τον δυτικό παράγοντα και δεχτούμε την αντίκρουση που προβλήματός μας, μέσα στα ρεαλιστικά πλαίσια που μας επιβάλλουν ή γεωγραφική πολιτιστική και ιστορική σύνθεσή μας με την δύση, τότε αυτή θα λύσει το Κυπριακό πρόβλημα.

Ένα άλλο στοιχείο που έμποδίζει την δύση να λύσει το πρόβλημα, είναι το γεγονός ότι ή Κύπρος έχει πολλούς κομμουνιστές.

Τέλος είπε πως είναι σίγουρος ότι ή Κυπριακή νεολαία θα άμονοήσει τις δύσκολες ώρες και θ' αγωνιστεί ένμμένη για την «έλευθερία» και για μία λύση «άξιοπρεπείας» την οποία φυσικά δεν καθόρισε.

Μετά από τις εισηγήσεις άκολούθησε συζήτηση και οι φοιτητές ύπόβαλαν πολλές ερωτήσεις στους άμιλητές.

J.S.E.

- για τη συντριψη του φασισμού
- για μια σοσιαλιστική Ισπανία
- por la derrota del fascismo
- por una España socialista

ΕΡΑΝΟΣ IUSY - ΚΥΠΡΟΣ Σοσιαλ. νεολαία ΕΔΕΝ

Ο Έρανος που προκήρυξε ή Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ για ενίσχυση του αγώνα της Ισπανικής νεολαίας βρίσκεται στα τελευταία του στάδια. Έχουν ήδη καλυφτεί σημαντικά ποσοστά του στόχου σε κάθε επαρχία και ύπολογίζεται να καλυφτεί πλήρως ο στόχος των £200 μέχρι την επόμενη έκδοση της Σ.Ε.

Έν τω μεταξύ οι αγώνες των Ισπανών εργατών κλειμακώνονται ολοένα. Η τελευταία γενική άπεργία συγκρόνησε την Ισπανία με την τρομερή έπιτυχία της, ιδιαίτερα στην Μαδρίτη, τη Βαρκελώνη και την Άσπουρία, παραδοσιακά εργατικά κέντρα. Η άρχουσα τάξη διχάζεται ολοένα και περισσότερο για το κατά πόσο θα πρέπει να ύπάρξουν «φιλελεύθερες» μεταρρυθμίσεις ή να διατηρηθεί το ίδιο καπιουιστικό φραγκικό κράτος.

Η Σοσιαλιστική Νεολαία της Ισπανίας χρειάζεται τη βοήθεια του κάθε δημοκράτη, του κάθε σοσιαλιστή. Ο κάθε ένας πρέπει να δώσει τη δική του συμβολική βοήθεια ενίσχυντας τον έρανο της ΕΔΕΝ.

Για τη συντριβή του φασισμού!
Για μια σοσιαλιστική Ισπανία!

αγοραζετε τη σοσιαλιστικη εκφραση

σοσιαλιστικη εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

- Έσωτερικό 24 φύλλα 1500 μίλες
- Έξωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
- Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό 1762 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία